

Sygn. akt VIII C 2251/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : **Sędzia SR Tomasz Kalsztein**

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko pozwanemu W. O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda (...) (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., kwotę 2.135,24 zł (dwa tysiące sto trzydzieści pięć złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego w skali roku z tym zastrzeżeniem, że nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.017,53 zł (dwa tysiące siedemnaście złotych pięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 8 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda (...) (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., kwotę 47,00 zł (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2251/18

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2018 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu W. O. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.135,24 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.017,53 zł od dnia 8 marca 2018 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy o kartę kredytową z dnia 21 czerwca 2005 roku, a składają się na nią niespłacona należność główna wymagalna w wysokości 2.017,53 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 117,71 zł.

(pozew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 11 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k. 7v.-8v., postanowienie k. 9v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 13, k. 21-22)

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 150)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. O. w dniu 20 czerwca 2005 roku zawarł z powodem (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o wydanie i używanie karty kredytowej. Na mocy przedmiotowej umowy bank zobowiązał się wobec pozwanego do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty, pozwany zaś do dokonywania spłaty zadłużenia w sposób i terminie określonym w Regulaminie. W ramach umowy pozwanemu został przyznany limit kredytowy w wysokości 1.400 zł. Umowa obowiązywała do końca upływu okresu ważności karty oraz dla każdej kolejnej karty wznowionej, na taki sam okres, jak dla karty, której okres ważności już upłynął, licząc od dnia rozpoczynającego okres ważności karty wznowionej. Oprocentowanie kredytu miało zmienny charakter i w dacie zawarcia umowy wynosiło 19,9% w skali roku. Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy tylko z ważnych powodów, w szczególności, gdy posiadacz karty rażąco narusza postanowienia Regulaminu lub umowy, bądź też w przypadku pogorszenia się zdolności kredytowej posiadacza karty. Okres wypowiedzenia wynosił jeden miesiąc i był liczony od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi karty. Rozwiązanie umowy, będące następstwem jej wypowiedzenia, nie zwalniało posiadacza karty z obowiązku rozliczenia wszelkich zobowiązań finansowych wynikających z używania kart wydanych do rachunku.

(umowa z załącznikami k. 26-27v., okoliczności bezsporne)

W piśmie z czerwca 2008 roku powód zaproponował pozwanemu podwyższenie limitu kredytowego do kwoty 2.000 zł, co wiązało się z podpisaniem nowej umowy. W. O. przystał na powyższe i złożył wniosek o wydanie karty kredytowej, w następstwie którego strony zawarły nową umowę o wydanie i używanie karty kredytowej. Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy i była automatycznie przedłużana na kolejne okresy 12 miesięcy, aż do momentu jej wypowiedzenia przez strony.

(umowa k. 23-23v., wniosek k. 24-25, pismo k. 28, ostateczne warunki kredytu k. 30, potwierdzenie wyznaczenia limitu k. 31, okoliczności bezsporne)

Pozwany co do zasady wywiązywał się z zawartej umowy i dokonywał wpłat na poczet minimalnych kwot do zapłaty oznaczonych w wystawianych przez bank zestawieniach operacji. Jednocześnie W. O. na bieżąco korzystał z przyznanego mu limitu dokonując transakcji przy użyciu karty. Ostatni raz zerowe zadłużenie kapitałowe na rachunku karty miało miejsce w dniu 5 stycznia 2012 roku, kiedy to pozwany spłacił całość istniejącego na tę datę zadłużenia w wysokości 1.952,28 zł. Począwszy od zestawienia za luty 2012 roku na rachunku karty w sposób ciągły utrzymywało się zadłużenie, które za wyjątkiem zestawień za luty i marzec 2012 roku, mieściło się w przedziale od ponad 1.500 zł do ponad 2.000 zł. W okresie do sierpnia 2017 roku pozwany był sześciokrotnie informowany o braku dokonania spłaty minimalnej kwoty do zapłaty, ostatni raz przypomnienie to zostało zamieszczone na zestawieniach z czerwca i lipca 2017 roku, przy czym począwszy od czerwca 2017 roku limit dostępnych środków na karcie wynosił 0 zł.

Pismem z dnia 13 września 2017 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 5 października 2017 roku, powód wypowiedział umowę o wydanie i używanie karty kredytowej z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej. W treści

wypowiedzenia zadłużenie kapitałowe pozwanego zostało oznaczone na kwotę 1.999,89 zł, z tytułu odsetek – na kwotę 17,57 zł, z tytułu opłat – na kwotę 17,64 zł.

(zestawienia operacji k. 41-147, wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 37-38)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 5 marca 2018 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na kwotę 2.017,53 zł z tytułu kapitału i 116 zł z tytułu odsetek.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 14)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa o kartę kredytową zawarta w dniu 20 czerwca 2005 roku, na mocy której, powód przyznał pozwanemu limit kredytowy, który pozwany zobowiązał się spłacać w terminie i wysokości wskazanych w zestawieniach operacji wystawianych przez bank. Wątpliwości nie budziło również, że w dniu 18 lipca 2008 roku strony zawarły nową umowę, na gruncie której pozwanemu zwiększono limit kredytowy do kwoty 2.000 zł. Sąd uznał ponadto, że powód wykazał zasadność dochodzonego w sprawie żądania w zakresie należności dochodzonej pozwem. Powód załączył do akt sprawy komplet zestawień operacji z rachunku karty kredytowej pozwanego, obejmujących niemal cały okres obowiązywania umowy stron (w tym co istotne, okres od dnia 5 stycznia 2012 roku, w której to dacie po raz ostatni wystąpiło zerowe zadłużenie kapitałowe na rachunku karty do dnia rozwiązania umowy), których treść jednoznacznie wskazuje, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie W. O. na przestrzeni kolejnych miesięcy tak w zakresie kapitału, jak i odsetek umownych, w jakiej dacie i w jakiej wysokości pozwany dokonywał transakcji przy użyciu karty, a następnie wpłat na poczet spłaty zadłużenia, z jakiego tytułu, w jakiej dacie oraz wysokości powód pobierał opłaty, a nadto, jakie było końcowe zadłużenie z tytułu spornej umowy. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia) generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane wydruki, załączone przez powoda, mają charakter kompletny, widnieją na nich dane pozwanego, nazwa karty kredytowej oraz jej numer. W ocenie Sądu w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Wyrażnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie podnosił w sprzeciwie, iż nie korzystał z wydanej mu karty i przyznanego limitu, nie kwestionował ponadto przeprowadzonych przez siebie transakcji, widniejących na zestawieniach załączonych do akt sprawy, jak również faktu dokonywania spłaty zadłużenia na przestrzeni kolejnych lat obowiązywania umowy. Powtórzyć należy, że przedłożone przez powoda zestawienia operacji precyzyjnie wskazują, jakie było aktualne zadłużenie pozwanego na datę ich wystawienia, co złożyło się na to zadłużenie, tj. jakich transakcji pozwany dokonał w okresie rozliczeniowym, w jakiej wysokości i dacie dokonał spłaty zadłużenia, jaka była wysokość naliczonych przez powoda odsetek oraz ich procentowa wartość, a także jakie opłaty i z jakiego tytułu zostały naliczone przez powoda. W zestawieniach wskazano ponadto limit transakcji, wysokość minimalnej kwoty do zapłaty oraz termin jej wymagalności. Zawierają one również informację o poprzednim saldzie zadłużenia, co pozwala w sposób precyzyjny i niebudzący żadnych wątpliwości ustalić, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie kredytobiorcy. Wskazać wreszcie należy, że pozwany nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby poza wpłatami wykazanymi w załączonych przez powoda zestawieniach,

dokonał innych wpłat, a tym samym nie wykazał, że spełnił świadczenie w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda.

Reasumując, w oparciu o przedłożoną umowę o kartę kredytową oraz zestawienia operacji z rachunku karty kredytowej, Sąd przyjął, że pozwany nie spłacił zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy w kwocie dochodzonej niniejszym powództwem, co dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 5 marca 2018 roku. Wprawdzie tego rodzaju wyciągi zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokument prywatny podlegają one ocenie przez Sąd. W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie może przy tym budzić wątpliwości okoliczność, że po stronie powoda ziściły się przesłanki uprawniające go do wypowiedzenia przedmiotowej umowy bankowej (w okresie poprzedzającym wypowiedzenie umowy pozwany nie posiadał środków na rachunku karty, ponadto dwukrotnie, w czerwcu i lipcu 2017 roku nie dokonał spłaty minimalnej, niespornie zatem powód był uprawniony do przeprowadzenia negatywnej oceny zdolności kredytowej pozwanego), zaś samo oświadczenie powoda w tym zakresie zostało sporządzone w prawidłowy sposób, a następnie przesłane pozwanemu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.135,24 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 2.017,53 zł od dnia 8 marca 2018 roku do zapłaty.

M.-prawną podstawę odsetkowego roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 47 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.